Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 10 november 2011 * [i]

”Miljöskydd – Förordningarna (EG) nr 1013/2006 och nr 1418/2007 – Kontroll av avfallstransporter – Förbud mot export av förbrukade katalysatorer till Libanon”

I mål C-405/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Amtsgericht Bruchsal (Tyskland) genom beslut av den 26 juli 2010, som inkom till domstolen den 10 augusti 2010 i brottmålet mot

QB,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot samt domarna A. Prechal, K. Schiemann (referent), L. Bay Larsen och E. Jarašiūnas,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: handläggaren K. Malacek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 16 juni 2011,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– QB, genom S. Jäger, Rechtsanwalt,

– Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G. Aiello, avvocato dello Stato,

– Europeiska kommissionen, genom A. Marghelis och G. Wilms, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 21 juli 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 37 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall (EUT L 190, s. 1), jämförd med kommissionens förordning (EG) nr 1418/2007 av den 29 november 2007 om export för återvinning av visst avfall som förtecknas i bilaga III eller IIIA till förordning nr 1013/2006 till vissa länder som inte omfattas av OECD-beslutet om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall (EUT L 316, s. 6), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 740/2008 av den 29 juli 2008 (EUT L 201, s. 36) (nedan kallad förordning nr 1418/2007).

2 Begäran har framställts i ett brottmål mot QB, i vilket hon anklagas för att ha sänt förbrukade bilkatalysatorer från Tyskland till Nederländerna, för vidare export till Libanon.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätten

3 I skälen 1 och 42 i förordning nr 1013/2006 anges att förordningens syfte är att garantera miljöskydd vid transport av avfall.

4 I skälen 26 och 28 i samma förordning anges, vad avser export från Europeiska unionen till tredjeland, att detta skydd bland annat omfattar ”miljön i de berörda länderna”. I skäl 33 i förordningen preciseras bland annat att ”[v]id export från [unionen] som inte är förbjuden bör ansträngningar göras för att säkerställa att avfallet hanteras på ett miljöriktigt sätt under hela transporten och fram till och med återvinningen eller bortskaffandet i det berörda mottagarlandet utanför [unionen]”.

5 Såsom framgår av skäl 3 i nämnda förordning syftar den, i likhet med vad som var fallet med rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen (EGT L 30, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 43), som förordningen ersatt, att uppfylla de skyldigheter som följer av konventionen om kontroll av gränsöverskridande transporter och om slutligt omhändertagande av riskavfall, undertecknad i Basel den 22 mars 1989, vilken godkänts på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 93/98/EEG av den 1 februari 1993 (EUT L 39, s. 1) (nedan kallad Baselkonventionen).

6 I skäl 5 i förordning nr 1013/2006 preciseras att syftet med denna förordning är att införa innehållet i beslut K(2001) 107 slutlig, som fattats av rådet för Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD), rörande revidering av beslut K(1992) 39 slutlig om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall avsett för återvinning (nedan kallat OECD-beslutet), i syfte att harmonisera förteckningar över avfall med Baselkonventionen och revidera vissa andra krav.

7 Såsom framgår av artikel 1.1 i förordning nr 1013/2006 fastställs därför i denna förordning de förfaranden och kontrollsystem som ska användas för avfallstransporter, beroende på avfallets ursprung och destination och transportväg, det slags avfall som transporteras samt den typ av behandling som avfallet ska genomgå på destinationsorten.

8 Artikel 36 ingår i avsnitt 1, med rubriken ”Export till länder som inte omfattas av OECD-beslutet” som i sin tur ingår kapitel 2, med rubriken ”Export av avfall för återvinning”, i avdelning IV, med rubriken ”Export från [unionen] till tredjeländer”, i förordning nr 1013/2006. I artikel 36.1 anges följande:

”Export från [unionen] av följande avfallsslag avsett för återvinning i länder som inte omfattas av OECD-beslutet är förbjuden:

a) Avfall som klassificerats som farligt i bilaga V.

...

f) Avfall vars import mottagarlandet har förbjudit. …

…”

9 Artikel 37 i förordning nr 1013/2006 ingår också i nämnda avsnitt 1. Artikel 37.1-37.3 har följande lydelse:

”1. För avfall som omfattas av bilaga III eller IIIA och vars export inte förbjuds enligt artikel 36, skall kommissionen inom 20 dagar från det att denna förordning träder i kraft skicka en skriftlig begäran till varje land som inte omfattas av OECD-beslutet i vilken den begär

i) en skriftlig bekräftelse på att avfallet får exporteras från [unionen] för återvinning i det landet, och

ii) en angivelse om vilka eventuella kontrollförfaranden som kommer att tillämpas i mottagarlandet.

Varje land som inte omfattas av OECD-beslutet skall ha följande möjligheter:

a) Förbud.

b) Förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande enligt artikel 35.

c) Ingen kontroll i mottagarlandet.

2. Innan denna förordning blir tillämplig skall kommissionen anta en förordning med beaktande av alla svar som inkommit till följd av det förfarande som avses i punkt 1, … .

Om ett land inte inkommit med någon bekräftelse i enlighet med punkt 1, eller om ett land av någon anledning inte har kontaktats, skall punkt 1 b tillämpas.

...

3. Om ett land i sitt svar anger att vissa avfallstransporter inte omfattas av kontrollförfaranden skall artikel 18 på motsvarande sätt tillämpas på dessa transporter.”

10 Enligt artikel 35 i förordning nr 1013/2006 ska de avfallstransporter som omfattas av denna bestämmelse underkastas ett förfarande med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande mellan de behöriga myndigheterna i avsändarstaten och mottagarstaten.

11 Enligt artikel 18 i samma förordning gäller ett informationskrav för de avfallstransporter som omfattas av denna bestämmelse. I denna artikel föreskrivs bland annat att avfallet i fråga ska åtföljas av vissa dokument och att det ska styrkas att det föreligger ett avtal mellan den person som organiserar avfallstransporten och mottagaren av avfallet. Avtalet måste också ha verkan när transporten inleds.

12 Bilaga III till förordning nr 1013/2006 har rubriken ”Förteckning över avfallsslag som omfattas av det allmänna informationskravet enligt artikel 18 (den ’gröna’ avfallsförteckningen)”. I del I i denna bilaga föreskrivs bland annat att avfall som anges i bilaga IX till Baselkonventionen och som förekommer i förteckning B i del 1 i bilaga V till nämnda förordning omfattas av det allmänna informationskravet enligt artikel 18 i samma förordning.

13 Förteckning B i del 1 i bilaga V till förordning nr 1013/2006 innehåller bland annat följande avfallsslag:

”B1120 Förbrukade katalysatorer, med undantag av vätskor som används som katalysatorer, innehållande något av följande:

– Övergångsmetaller, med undantag av katalysatoravfall (förbrukade katalysatorer, katalysatorer i vätskeform eller andra katalysatorer) i förteckning A

...

– Lantanider (sällsynta jordartsmetaller)

...”

14 Skälen 1 och 6 i förordning nr 1418/2007 har följande lydelse:

”(1) Kommissionen har i enlighet med artikel 37.1 i [förordning nr 1013/2006] skickat en skriftlig begäran till varje land som inte omfattas av [OECD-beslutet]. I begäran bad kommissionen att få en skriftlig bekräftelse på att sådant avfall som förtecknas i bilaga III eller bilaga IIIA till den förordningen och som inte omfattas av exportförbud enligt artikel 36 i samma förordning får exporteras från [unionen] för återvinning i det berörda landet samt uppgift om vilka eventuella kontrollförfaranden som kommer att tillämpas i mottagarlandet.

...

(6) Vissa länder har i sina svar tillkännagivit att de avser att följa kontrollförfaranden i enlighet med nationell lagstiftning vilka skiljer sig från dem som anges i artikel 37.1 i [förordning nr 1013/2006]. Dessutom, och i enlighet med artikel 37.3 i [förordning nr 1013/2006], ska artikel 18 i den förordningen tillämpas på motsvarande sätt på sådana transporter, såvida avfallet inte också omfattas av förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande.”

15 Det framgår av handlingarna i målet att Republiken Libanon besvarade den skriftliga begäran från kommissionen som avses i skäl 1 i förordning nr 1418/2007 genom en skrivelse av den 23 juni 2007. I denna skrivelse anges bland annat att import av avfall till Libanon regleras av Baselkonventionen och ett ministerbeslut av den 19 maj 1997. I samma skrivelse förklaras vidare att eftersom de koder som tillämpas av Europeiska gemenskapen skiljer sig från dem som tillämpas av Republiken Libanon, kan denna inte ta på sig något ansvar för eventuella fel eller utelämnanden i sitt svar.

16 Som bilaga till skrivelsen ingick det frågeformulär som kommissionen översänt, vilket hade ifyllts av de libanesiska myndigheterna. Dessa hade bland annat angett att när ministerbeslutet av den 19 maj 1997 inte är tillämpligt på ett avfallsslag som nämns i nämnda frågeformulär, har anteckningen ”NA” gjorts för denna kategori. Denna anteckning förekommer inte vad avser kod B1120 och de typer av avfall som där avses. Vad avser detta avfallsslag har myndigheterna däremot kryssat för kolumn 1 i frågeformuläret, med rubriken ”import av detta avfallsslag från Europeiska gemenskapen är förbjuden”.

17 Artikel 1 i förordning nr 1418/2007 har följande lydelse:

”De förfaranden som anges i bilagan ska tillämpas vid export för återvinning av avfall som förtecknas i bilaga III eller IIIA till [förordning nr 1013/2006] som inte är förbjuden enligt artikel 36 i den förordningen till vissa länder som inte omfattas av [OECD-beslutet].”

18 Artikel 1a i samma förordning har följande lydelse:

”Om ett land i sitt svar på en skriftlig begäran som kommissionen skickat i enlighet med artikel 37.1 första stycket i [förordning nr 1013/2006] anger att det i fråga om vissa transporter av avfall varken kommer att förbjuda transporterna eller tillämpa förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande enligt artikel 35 i den förordningen, ska artikel 18 i den förordningen gälla i tillämpliga delar för dessa transporter.”

19 Bilagan till förordning nr 740/2008 innehåller bland annat följande precisering:

”ANMÄRKNING: Artikel 18 i [förordning nr 1013/2006] är i enlighet med artikel 1 i den här förordningen tillämplig på kolumnerna c och d i bilagan till [förordning nr 1418/2007].”

20 I bilagan till förordning nr 1418/2007 anges följande:

”Rubrikerna på kolumnerna i denna bilaga avser följande:

a) Förbud.

b) Skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande i enlighet med artikel 35 i [förordning nr 1013/2006].

c) Ingen kontroll i mottagarlandet.

d) Andra kontrollförfaranden kommer att följas i mottagarlandet i enlighet med gällande nationell lagstiftning. ...

...”

21 Vad avser Libanon nämns kod B1120 både i kolumn a och kolumn d i nämnda bilaga.

Den nationella lagstiftningen

22 I 326 § punkterna 2 och 5 i strafflagen (Strafgesetzbuch) föreskrivs följande:

”(2) Den som transporterar avfall, i den mening som avses i punkt 1 i denna bestämmelse, i strid med ett förbud eller utan nödvändigt tillstånd till, från, genom eller utanför bestämmelsens territoriella tillämpningsområde döms till [fängelse i högst fem år eller böter].

...

(5) Om gärningsmannen har handlat av oaktsamhet gäller följande straff:

1. Fängelse i högst tre år eller böter i de fall som avses i punkterna 1 och 2,

...”

23 I 2 § punkt 1 i förordningen om böter för avfallstransporter (Abfallverbringungsbußgeldverordnung) föreskrivs bland annat att om någon åsidosätter förordning nr 1418/2007 – genom att uppsåtligen eller av oaktsamhet exportera avfall i strid med artikel 1 denna förordning, jämförd med kolumn a i bilagan till densamma – begår denna person ett brott i den mening som avses i 18 § första stycket punkt 18 a i lagen om avfallstransport (Abfallverbringungsgesetz).

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

24 QB är verkställande direktör för ALU-KAT GmbH, med säte i Bruchsal (Tyskland). Detta företag ägnar sig bland annat åt återvinning och bortskaffande av metallavfall.

25 Åklagarmyndigheten har gjort gällande att QB någon gång runt den 25 maj 2009 skickat 3 794 förbrukade bilkatalysatorer till Rotterdam (Nederländerna). Den nederländska tullmyndigheten beslutade om omhändertagande av frakten. Katalysatorerna hade förvärvats från tredje man som avfall för återvinning eller bortskaffande. Katalysatorerna skulle därefter exporteras till Libanon. Enligt åklagarmyndigheten hade den tilltalade kännedom om att dessa katalysatorer omfattades av avfallsslag B1120 i bilaga IX till Baselkonventionen, och hade åtminstone varit medveten om att transport av dessa katalysatorer till Libanon, på grund av denna klassificering, var förbjuden enligt artikel 37.2 i förordning nr 1013/2006, jämförd med förordning nr 1418/2007.

26 Åklagarmyndigheten väckte åtal mot QB vid Amtsgericht Bruchsal med stöd av 326 § i strafflagen och 2 § punkt 1 i förordningen om böter för avfallstransporter. Den domstolen har förklarat att det inte föreligger brott enligt dessa bestämmelser om det skulle visa sig att export till Libanon av avfall som omfattas av kod B1120 inte är förbjuden.

27 Amtsgericht Bruchsal är osäker om så är fallet. Den har anmärkt att i bilagan till förordning nr 1418/2007 omnämns detta avfallsslag, vad avser Libanon, både i kolumn a – som innehåller ett importförbud – och kolumn d – i vilken det föreskrivs att andra kontrollförfaranden kommer att följas i mottagarlandet i enlighet med gällande nationell lagstiftning. Amtsgericht Bruchsal har vidare anmärkt att det i skäl 6 i denna förordning anges att vissa länder i sina svar har tillkännagivit att de avser att följa kontrollförfaranden i enlighet med nationell lagstiftning vilka skiljer sig från dem som anges i artikel 37.1 i förordning nr 1013/2006, varför artikel 18 i samma förordning, i enlighet med artikel 37.3 i densamma, i tillämpliga delar ska gälla för sådana transporter, såvida avfallet inte också omfattas av förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande.

28 Mot denna bakgrund beslutade Amtsgericht Bruchsal att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska bestämmelserna i artikel 37 i [förordning nr 1013/2006], jämförda med [förordning nr 1418/2007], tolkas så, att det föreligger ett förbud mot att transportera avfall som omfattas av avfallskategorin B1120 i bilaga IX till [Baselkonventionen] … till Libanon?”

Prövning av tolkningsfrågan

29 Det ska inledningsvis anmärkas att det av begäran om förhandsavgörande inte klart framgår vilken typ av behandling som ifrågavarande avfall ska genomgå på destinationsorten.

30 Om den nationella domstolen, som är den enda som är behörig att göra denna bedömning, vid sin slutliga bedömning av de faktiska omständigheterna skulle finna att ifrågavarande avfall transporterats till Libanon för att bortskaffas där, är exporten av avfallet till detta land förbjuden enligt artikel 34.1 och 34.2 i förordning nr 1013/2006, i vilken det föreskrivs att all export från unionen av avfall avsett

för bortskaffande är förbjuden, med undantag för export av avfall avsett för bortskaffande i stater som är medlemmar av Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) som också är parter i Baselkonventionen.

31 I förevarande fall rör emellertid samtliga unionsbestämmelser som avses i tolkningsfrågan export från unionen av avfall för återvinning.

32 Det ska härvid anmärkas att i artikel 36.1 f i förordning nr 1013/2006 förbjuds export från unionen av avfall avsett för återvinning i länder som inte omfattas av OECD-beslutet om mottagarlandet har förbjudit import av sådant avfall. Det är utrett att Republiken Libanon ingår bland de länder som inte omfattas av OECD-beslutet.

33 Vad avser export för återvinning av avfall som förtecknas i bilagorna III och IIIA till förordning nr 1013/2006 till länder som inte omfattas av OECD-beslutet och vars export inte är förbjuden enligt artikel 36 i denna förordning, föreskrivs i artikel 37 i samma förordning att kommissionen måste inhämta upplysningar om vilka förfaranden som är tillämpliga innan den antar en förordning, i vilken hänsyn har tagits till inkomna svar.

34 Det framgår av artikel 37.1 i att syftet med kommissionens begäran om upplysningar från berörda tredjeländer i synnerhet är att få en skriftlig bekräftelse att avfall kan exporteras från unionen för återvinning i dessa länder. Detta syfte anges uttryckligen även i skäl 1 i förordning nr 1418/2007.

35 I förevarande fall innebär anteckningen ”B1120”, under rubriken ”Libanon” i kolumn a i bilagan till förordning nr 1418/2007, att de libanesiska myndigheterna inte skriftligen har bekräftat att avfall av det slag som är i fråga i målet vid den nationella domstolen får exporteras till detta tredjeland, utan att de tvärtom, i sitt svar på kommissionens begäran om upplysningar enligt nämnda artikel 37.1, officiellt underrättat kommissionen om att transport av sådant avfall från unionen till Libanon, för återvinning i detta tredjeland, är förbjuden.

36 Det står vidare klart att denna anteckning är en korrekt sammanfattning av innehållet i de libanesiska myndigheternas svar, eftersom det, såsom angetts i punkt 16 ovan, framgår av bilagan till myndigheternas skrivelse av den 23 juni 2007 att de kryssat för kolumn 1, med rubriken ”import av detta avfallsslag från Europeiska gemenskapen är förbjuden”, vad avser avfall som omfattas av kod B1120.

37 Av det ovanstående följer att förbudet mot att exportera avfall som omfattas av kod B1120 till Libanon i förevarande fall är en följd av den omständigheten att detta tredjeland har förbjudit import av sådant avfall samtidigt som nämnda exportförbud har stöd både i artikel 37 i förordning nr 1013/2006 och den omständigheten att detta avfallsslag omnämns i kolumn a i bilaga till förordning nr 1418/2007 under rubriken ”Libanon”, vilka är de enda bestämmelser som avses i tolkningsfrågan, och, såsom kommissionen med rätta har anmärkt, i artikel 36.1 f i förordning nr 1013/2006.

38 Vad avser den omständighet som är viktigast som bakgrund till den nationella domstolens fråga, nämligen att kod B1120, vad avser Libanon, även anges i kolumn d i samma bilaga, konstaterar domstolen följande.

39 Det finns inget stöd för kommissionens förklaring att när ett tredjeland har angett att det har förbjudit import av en viss typ av avfall gäller ”kontrollförfaranden … vilka skiljer sig från dem som anges i artikel 37.1 i förordning nr 1013/2006”, som det talas om i skäl 6 i förordning nr 1418/2007, för detta importförbud. De kontrollförfaranden som avses i artikel 37.1, det vill säga dem som föreskrivs i artikel 18 eller artikel 35 i förordning nr 1013/2006, gäller nämligen i huvudsak endast avfall för vilket inget principiellt importförbud gäller.

40 Kommissionen har också lämnat en annan förklaring enligt vilken anteckningen om avfallsslag B1120 i nämnda kolumn d har sin grund i de libanesiska myndigheternas osäkerhet, vilken framgår av dess ovannämnda skrivelse av den 23 juni 2007, om vilka konsekvenser som kan tänkas följa av eventuella skillnader mellan gemenskapens och Republiken Libanons indelning av avfall i kategorier.

41 Oavsett den exakta anledningen till varför kommissionen har gjort denna anteckning kan den i vart fall inte påverka slutsatsen i punkt 37 ovan att export av avfall som omfattas av kod B1120 från unionen till Libanon, på unionsrättens nuvarande stadium, är förbjuden, och följaktligen inte heller, tvärtemot vad QB har hävdat, motivera att förfarandet i artikel 18 i förordning nr 1013/2006 tillämpas.

42 Anteckningen i nämnda kolumn d att ”[a]ndra kontrollförfaranden kommer att följas i mottagarlandet i enlighet med gällande nationell lagstiftning” ska nämligen tolkas mot bakgrund av och i enlighet med förordning nr 1013/2006.

43 Enligt artikel 37.1 i förordning nr 1013/2006 ska kommissionen inom 20 dagar från det att förordningen träder i kraft skicka en skriftlig begäran till varje land som inte omfattas av OECD-beslutet, i vilken den begär en skriftlig bekräftelse på att avfallet får exporteras från unionen för återvinning i det landet och en angivelse om vilka eventuella kontrollförfaranden som kommer att tillämpas i mottagarlandet. I denna bestämmelse föreskrivs även att varje land som inte omfattas av OECD-beslutet ska ha följande möjligheter: ett förbud eller ett förfarande med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande enligt artikel 35 i samma förordning eller ingen kontroll i mottagarlandet. I artikel 37.3 i samma förordning preciseras att om ett land i sitt svar anger att vissa avfallstransporter inte omfattas av kontrollförfaranden ska artikel 18 i förordningen på motsvarande sätt tillämpas på dessa transporter.

44 Det framgår av dessa bestämmelser att angivelsen om vilka eventuella kontrollförfaranden som kommer att tillämpas i mottagarlandet och eventuell tillämpning av det förenklade informationsförfarande som föreskrivs i artikel 18 i nämnda förordning nr 1013/2006 förutsätter att detta avfall får exporteras från unionen för återvinning i detta land.

45 Vad avser nämnda artikel 18 och hänvisningen till denna bestämmelse i skäl 6 i förordning nr 1418/2007, ska det dessutom tilläggas att artikel 1a i samma förordning uttryckligen bekräftar att det är först om ett land, i sitt svar på en skriftlig begäran som kommissionen har skickat i enlighet med artikel 37.1 första stycket i förordning nr 1013/2006, anger att det ”i fråga om vissa transporter av avfall varken kommer att förbjuda transporterna eller tillämpa förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande enligt artikel 35 i den förordningen” som artikel 18 i den förordningen i tillämpliga delar ska gälla för dessa transporter.

46 Den inledande anmärkningen i bilagan till förordning nr 740/2008, i vilken det preciseras att artikel 18 i förordning nr 1013/2006 i enlighet med artikel 1 i förordning nr 1418/2007 är tillämplig på kolumnerna c och d i bilagan till förordning nr 1418/2007, ska på samma sätt förstås så, att det förfarande som avses i artikel 18 endast är tillämpligt om ett avfallsslag anges i någon av de två kolumnerna c eller d, och avfallsslaget inte samtidigt anges i kolumnerna a eller b, vilka rör importförbud respektive tillämpning av det förfarande som föreskrivs i artikel 35 i förordning nr 1013/2006.

47 Det ska slutligen, såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 65-68 i sitt förslag till avgörande, anmärkas att den enda tolkning av artiklarna 36 och 37 i förordning nr 1013/2006, jämförda med förordning nr 1418/2007, som är förenlig med unionslagstiftningens syfte i förevarande fall är den tolkning enligt vilken den omständigheten att det i bilagan till sistnämnda förordning anges att ett tredjeland föreskriver importförbud för ett avfallsslag räcker för att det ska kunna fastställas att det föreligger ett förbud mot att från unionen exportera sådant avfall till detta tredjeland och att artikel 18 i förordning nr 1013/2006 inte ska tillämpas. .

48 Frågan huruvida de unionsbestämmelserna i förevarande fall är tillräckligt tydliga för att kunna utgöra rekvisit för en nationell brottsbeskrivning och vara förenliga med den straffrättsliga legalitetsprincipen är, såsom generaladvokaten har anmärkt i punkt 71 i sitt förslag till avgörande, en fråga som endast den nationella domstolen är behörig att avgöra. Det ska emellertid erinras om att denna princip är en allmän princip i unionsrätten som har stadfästs i artikel 49.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Denna princip, som är en princip som medlemsstaterna är skyldiga att följa när de föreskriver vilka straff som ska gälla vid överträdelser av unionsrätten, innebär att brotten och de påföljder som de leder till tydligt måste definieras i lag. Detta villkor är endast uppfyllt när en enskild av den relevanta bestämmelsens lydelse och, vid behov, med hjälp av domstolarnas tolkning av lydelsen, kan utläsa vilka handlingar och underlåtenhetshandlingar som medför straffrättsligt ansvar (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 13 juli 1989 i mål 5/88, Wachauf, REG 1989, s. 2609, punkt 19, av den 3 maj 2007 i mål C-303/05, Advocaten voor de Wereld, REG 2007, s. I-3633, punkterna 49 och 50, och av den 31 mars 2011 i mål C-546/09, Aurubis Balgaria, REU 2011, s. I-0000, punkterna 41 och 42).

49 Tolkningsfrågan ska därför besvaras enligt följande. Artiklarna 36.1 f och 37 i förordning nr 1013/2006, jämförda med förordning nr 1418/2007, ska tolkas så, att export för återvinning från unionen till Libanon av avfall som omfattas av kod B1120 i förteckning B i del 1 i bilaga V till förordning nr 1013/2006 är förbjuden.

Rättegångskostnader

50 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader som har förorsakats den italienska regeringen samt Europeiska gemenskapernas kommission, vilka har avgett yttranden till domstolen är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artiklarna 36.1 f och 37 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall, jämförda med kommissionens förordning (EG) nr 1418/2007 av den 29 november 2007 om export för återvinning av visst avfall som förtecknas i bilaga III eller IIIA till förordning nr 1013/2006 till vissa länder som inte omfattas av OECD-beslutet om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 740/2008 av den 29 juli 2008, ska tolkas så, att export för återvinning från Europeiska unionen till Libanon av avfall som omfattas av kod B1120 i förteckning B i del 1 i bilaga V till förordning nr 1013/2006 är förbjuden.

Underskrifter

i — Namnet på första sidan, i sidhuvudet samt i punkterna 2, 24, 25, 26 och 41 har efter en begäran om anonymisering ersatts av bokstäver.